

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Leszek Matuszewski

Protokolant: apl. radc. J. S.

po rozpoznaniu w dniu 1 września 2014 r.

sprawy **M. O.**

obwinionej z art. 92 § 1 kw.

na skutek apelacji, wniesionej przez obwinioną

od wyroku zaocznego Sądu Rejonowego w Szamotułach

z dnia 21.05.2014 r. sygn. akt II K 228/14

1. na podstawie art. 104 § 1 pkt. 7 w zw. z art. 5 § 1 pkt. 8 kpsw uchyla zaskarżony wyrok i umarza postępowanie,
2. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

L. M.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Szamotułach, wyrokiem zaocznym z dnia 21 maja 2014 roku, sygn. akt II W 228/14 uznał obwinioną **M. O.** za winną tego, że w dniu 9 czerwca 2013 roku o godzinie 19.20 w K. na skrzyżowaniu ulic (...) kierując samochodem osobowym marki R. (...) nr rej. (...) nie zastosowała się do pionowego znaku drogowego B-20 (...) tj. wykroczenia z art.92 § 1 k.w. i za to na podstawie powołanego przepisu wymierzył jej grzywnę w wysokości 100 złotych.

W ostatnim punkcie wyroku, na podstawie art. 624 §1 k.p.k. w związku z art.119 k.p.s.w. i na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, zwolnił obwinioną od obowiązku zwrotu wydatków postępowania i nie wymierzył jej opłaty.

Z przedmiotowym wyrokiem nie zgodziła się **obwiniona**, składając apelację. Skarżącą zarzuciła orzeczeniu rażące naruszenie przepisów postępowania tj. art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w. poprzez nieuwzględnienie faktu, że za czyn zarzucony jej we wniosku o ukaranie została już prawomocnie ukarana grzywną w postępowania mandatowym, co narusza nie tylko zasadę ne bis in idem, ale powoduje stan rzeczy osądzonej.

Autorka apelacji wniosła o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i umorzenie postępowania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obwinionej M. O. zasługuje na uwzględnienie. Zgodnie z przepisem art. 5 § 1 punkt 8 k.p.s.w. nie wszczyna się postępowania, a wszczęte umarza, gdy postępowanie co do tego samego czynu obwinionego zostało prawomocnie zakończone lub wcześniej wszczęte, toczy się. W niniejszej sprawie, mamy do czynienia z orzekaniem wbrew tym zasadom. Sąd Rejonowy rozstrzygnął o odpowiedzialności karnej podsądnej za zarzucany jej czyn mimo, że została już ukarana prawomocnym mandatem za przypisane jej zachowanie.

Autorka apelacji ma rację, że w niniejszej sprawie została już ukarana za popełnienie wykroczenia drogowego odpowiadające znamionom z art. 92 § 1 k.w. poprzez przyjęcie mandatu w dniu 9 czerwca 2013, po stwierdzeniu przez funkcjonariusza Policji faktu popełnienia przez nią czynu zabronionego z art. 92 § 1 k.w. Sąd odwoławczy zwraca uwagę, że postępowanie mandatowe jest szczególnym, znacznie odformalizowanym rodzajem rozstrzygnięcia o odpowiedzialności osób dopuszczających się wykroczeń. Służy ono natychmiastowemu wymierzaniu sankcji majątkowych za wykroczenia w sytuacji, w której wina i sprawstwo nie budzi wątpliwości, zaś sprawca wykroczenia akceptuje wymierzenie mu kary. Ukaranie poprzez wystawienie mandatu stoi na przeszkodzie ponownemu sankcjonowaniu zachowania sprawcy wykroczenia w procedurze sądowej.

Niczego nie zmienia to, że mandat nie zawiera podpisu funkcjonariusza Policji, który go wystawił. Złożenie podpisu nie stanowi warunku skuteczności sankcjonowania wykroczeń przez policjantów w trybie mandatowym. Sąd Okręgowy przypomina, że zgodnie z przepisem art. 96 § 3. k.p.s.w. mandatem karnym, o którym mowa w § 1 pkt 2, może być nałożona grzywna jedynie wobec osoby innej niż wymieniona w § 2 albo mającej miejsce stałego zamieszkania lub pobytu na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej. Mandat powinien zawierać pouczenie o obowiązku uiszczenia grzywny w terminie 7 dni od daty przyjęcia mandatu oraz o skutkach nieuiszczenia grzywny w terminie. **Staje się on prawomocny z chwilą pokwitowania jego odbioru przez ukaranego.** Ponad wszelką wątpliwość, M. O. podpisała w dniu 9 czerwca 2013 roku mandat wystawiony po spełnieniu wskazanych wyżej ustawowych przesłanek, co skutkowało jego uprawomocnieniem i wykonalnością (k.35). M. O. została zatem ukarana za popełnione przezeń wykroczenie w procedurze przewidzianej przepisami kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia. Rozstrzygnięcie niezawierające podpisu, jako wydane w sposób wadliwy mogło zostać uchylone jedynie w trybie przewidzianym przez przepis art. 101 k.p.s.w. Jednakże tego rodzaju czynności nie podjęto.

Sąd Rejonowy nie ma racji, że w niniejszej sprawie, mamy do czynienia wyłącznie z projektem mandatu wystawionego przez funkcjonariusza Policji. Tak, jak już podkreślono, stosownie do przepisu art.96 § 3 k.p.s.w., warunkiem prawomocności mandatu jest między innymi jego akceptacja przez ukaranego poprzez złożenie podpisu. Sąd II instancji zwraca uwagę, że wbrew temu co wywodzi w swoim uzasadnieniu Sąd instancji, nawet wyrok niepodpisany ale prawidłowo ogłoszony jest rozstrzygnięciem o odpowiedzialności karnej i po jego uprawomocnieniu jest wykonalny. Tego rodzaju poważne uchybienie wyroku stanowi bezwzględną przyczynę odwoławczą, która może stanowić podstawę wyeliminowania wyroku z obrotu prawnego, dopiero w wyniku zainicjowania postępowania odwoławczego, bądź kasacyjnego. (zob. przykładowo Wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2014 r. IV KK 327/13 Lex nr 1466518).

Organ orzekający osądził zatem zachowanie podsądnej i wymierzył jej sankcję karną w postępowaniu II W 228/14 mimo, że została za nie ukarana mandatem z dnia 9 czerwca 2013 roku. Z tych powodów, Sąd odwoławczy na podstawie art. 104 § 1 pkt 7 k.p.s.w. w związku z art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w. uchylił zaskarżony wyrok i umorzył postępowanie.

Sąd Okręgowy na podstawie art. 626 k.p.k., art. 636 k.p.k., art. 119 k.p.s.w., kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Okręgowy:

1. na podstawie art. 104 § 1 pkt 7 w związku z art. 5 § 1 pkt 8 k.p.s.w. uchylił zaskarżony wyrok i umorzył postępowanie
2. kosztami postępowania obciążył Skarb Państwa.

SSO Leszek Matuszewski